

ಚಾಲಿಕರಿಗೆ ಗೆಲುವಾಯಿತು. ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೆಲ್ಲ ತೈಲಪನ ವಶವಾಯಿತು. ಗಂಡುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತು ಪ್ರಸವ ವೇದನೆ ತಾಳಲಾರದೆ ತಾಯಿ ಸತ್ತರೆ ಹೇಗೂ ಹಾಗೆ ನಾಗದೇವ ಸಾವು ತೈಲಪನನ್ನು ಸಂಕಟಕ್ಕೀಡುಮಾಡಿತು ! ನಾಗದೇವನನ್ನು ಬೀಡಿಗೆ ತಂದಾಗ ಪ್ರಾಣಪಕ್ಷಿ ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತೈಲಪ ವಿಧವೆಯಂತೆ ಅತ್ತನು. ದಲ್ಲಪ ಇದ್ದೊಬ್ಬ ಮಗನನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹುಚ್ಚನಂತಾದನು.

“ದಲ್ಲಪ, ನಮ್ಮ ಅಭಿಮನ್ಯುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವಲ್ಲ !” ಎಂದು ತೈಲಪ ಹಸುಗೂಸಾಗಿ ಗೋಳಿಟ್ಟನು.

“ಪ್ರಭು, ನನ್ನ ಗತಿಯೇನು ? ನನಗೆ ಬಬ್ಬನೇ ಮಗನಲ್ಲ ! ಯಮಳ ಕನ್ನೆಯರ ಮಂಗಳ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಹರಿದು ಬಿಟ್ಟೆವಲ್ಲ ! ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಹೇಗೆ ಮುಖ ನೋಡಿಸಲಿ, ನನ್ನನ್ನೂ ಕೊಂದು ಹಾಕಿಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನೇನು ಕೇಳುವುದು. ನಾನೇ ಇರಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನು !” ಎಂದು ದಲ್ಲಪ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ತೈಲಪ ಅವನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡನು.

“ದಲ್ಲಪ, ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಮಗನಲ್ಲವೆ ? ನಾನಿರುವ ತನಕ ನೀನು ದೇಸಿಗನೆ ? ನೀನೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಗತಿಯೇನು ? ನಾಗದೇವ ಸತ್ತದ್ದು ನಿನ್ನಷ್ಟೇ ನನಗೂ ಸಂಕಟವಲ್ಲವೆ ? ನಾನಿರುವ ತನಕ ನಿನಗೆ ಮಗನಾಗೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನು.”

“ಯರಿಗೆ ಯಾರು ? ನನಗೇನೋ ನೀವು ಮಗನಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಮಳ ಕನ್ನೆಯರ ಗತಿ ? ಅವರಿಗೆ ಮುತ್ತದೆತನ ತಂದುಕೊಡಲು ನಿಮ್ಮಿಂದಾದೀತೆ ? ನನ್ನಿಂದಾದೀತೆ ?” ಎಂದು ದಲ್ಲಪ ತಲೆತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಸೈನಿಕರು ದೂರದಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನಾಗದೇವನ ದಶನ ಮಾಡಿದರು ! ಎಲ್ಲರೂ ಕಂಬನಿಮಿಡಿದು ಗೋಳಾಡಿದರು. ಬಬ್ಬ ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯನ್ನು ಒಲಿಸಲು ಇಬ್ಬರು ಕನ್ನೆಯರಿಗೆ ವೈಧವ್ಯದ ಪಟ್ಟವೇ ಎಂದು ಚಲುಕ ಸೇನೆಯೆಲ್ಲ ಮಮ್ಮಲ ಮರುಗಿತು !

ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಗದೇವನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ವಿಜಯಪುರಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿದರು. ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಂಡಿತು ! ಮುತ್ತೈದೆಯರೆಲ್ಲ ರಣರಂಗವನ್ನೇ ಶಪಿಸುತ್ತ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿದರು.

“ಗುಂಡು, ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನೀನೇ ಕಲ್ಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡೆ ಅಕ್ಕನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ತಾಯಿ ಮಡಿಲಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಎಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ನೀನೂ ಹಾಳಾದ” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆ ತಂಗಿಗಾಗಿ ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿದಳು.

“ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ದೊರೆ ಗೆದ್ದು ಬನ್ನಿ. ರೋತು ಮುಖನೋಡಿಸಿಕೊಡದು ಎಂದು ನಾನು ಶಾಪಹಾಕಿದೆನೇ. ನಾನಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಿ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ದವಡೆಗೆನೂಕಿದೆನಲ್ಲ !” ಎಂದು ಗುಂಡುಮುಬ್ಬೆ ಆಕಾಶ ಬಿರಿಯುವಂತೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿದಳು.

“ನನ್ನರಸ, ನಮ್ಮನ್ನೂ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿ ಸಾಯಲು ಹೋದಂತಯಿತೆ !ಬಾಹುಬಲಿ ಯಂತೆ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹೋರಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನೇ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿ ಕಳಿಸಿ ಕೊಟ್ಟೆನಲ್ಲ !” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆ ಎದೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು. ನಾಗದೇವನನ್ನು ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಗೂ ಕಳೇಬರ ಮುಟ್ಟಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆ ಹುಂಡುಮುಬ್ಬೆಯರು ಕಳೇಬರವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಮಗನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಹೋಗುವಾಗ ಬಲಭೀಮನಂತಿದ್ದ ಮಗ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತನಾಗಿ ರಕ್ತವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಭೀಕರ ಮುಖಮುದ್ರೆ ತಳೆದು ಪ್ರೇತವಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದನಲ್ಲ ಎಂದು ಪದ್ಮಬ್ಬೆ ಸಂಕಟವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ದೊಪನುರುಳಿದಳು.ಮತ್ತೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು.

“ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ವರಿಸಿ ಹಾಲು ತುಪ್ಪ ಉಣ್ಣುವೆವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ಅಕ್ಕ ತಂಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಬಂದಿರಮ್ಮ !” ಎಂದು ಸೊಸೆಯರ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಪದ್ಮಬ್ಬೆ ಒರಲಿದಳು.

“ಅತ್ತೆ, ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಗತಿ ಏನತ್ತೆ. ಯಾರಿಗಾಗಿ ನಾವು ಬದುಕಬೇಕು ? ಏನದರೂ ನಮ್ಮಿಂದಾಪಚಾರವಾಗಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡಿ ಅತ್ತೆ.ನನ್ನ ದೊರೆಯ ಹಿಂದೆ ನಾನೂ ಹೋಗುವೆನು” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆ ಪೀಠಿಕೆ ಹಾಕಿದಳು.

“ಅತ್ತೆ, ಜನುಮ ಜನುಮಕ್ಕೂ ನೀವೆ ನನಗೆ ಅತ್ತೆಯಾಗಬೇಕು. ಈಗ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಲು ನನಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ” ಎಂದು ಗುಂಡುಮುಬ್ಬಿ ಹೆಣದ ಕಾಲನ್ನು ಎದೆಗವಚಿಕೊಂಡಳು.

“ಗುಂಡು, ಏಳಮ್ಮ, ಅಳಬೇಡ. ನಾನು ಸಹಗಮನ ಮಾಡುವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದೇನೆ ?ನನಗಾದ ಪಾಡು ನಿನಗೂ ! ಸಹಗಮನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗೇ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದೆಯಲ್ಲ !” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬಿ ತಂಗಿಯನ್ನು ಬಾಚಿ ಮಗುವಿನಂತೆ ಎದೆಗವಚಿಕೊಂಡು ಗೋಳಿಟ್ಟಳು.

“ಸತ್ತರೆ ಇಬರು ವಿಧವೆಯರಾಗುವರೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲವೇ ಮಗು?” ಎಂದು ಪದ್ಮಬ್ಬಿ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಬಚಿ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು. ಅಬ್ಬಕಬ್ಬೆ ತಾನೂ ಬಂದು ಅಳಿಯನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಎದೆಚಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

“ಇಬ್ಬರೂ ಬಬ್ಬನನ್ನು ವರಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದರು ! ಅಯ್ಯೋ ನನ ಕಂದಮ್ಮಗಳಿರ, ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ನೀವು ಅತ್ತದನ್ನು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಜೋಡು ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಬಾಳಿಲ್ಲ ತೊಗಿಕೊಂಡು ಬಾಳುವೆವೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಹಟ ಹಿಡಿದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಹಾಲಾದಿರಲ್ಲ !”ಎಂದು ಅಬ್ಬಕಬ್ಬೆ ಆಕ್ರಂದನವೆಸಗಿದಳು.

“ಎಷ್ಟು ಅತ್ತರೂ ನಾಗದೇವ ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ. ಕಳೇಬರವನ್ನು ಬಹುದಿನ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ದಯಾಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಏಳಿ. ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಿ”ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

“ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆ ! ನನ್ನೆಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳೂ ರಂಡೆಯರಾಗುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾರೆ. ನನ್ನನ್ನು ಮೊದಲು ಕೊಂದು ಅನಂತರ ನಿಮಗೇನು ಬೇಕೋ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಅಬಕಬ್ಬೆ ಚಂಡಿಹಿಡಿದಳು. ಮಲ್ಲಪ ಧೀರನದರೂ ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹಸುಗೂಸಾಗಿ ಅತ್ತನು. ತೈಲಪನ ಮಡದಿ ನಾಗದೇವನ ಕಳೇಬರದ ಬಳಿ ಬಂದು ಪಾದಧೂಳಿಯನ್ನು ತಾನೂ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತಳು !

“ಮಹಾರಣಿ ,ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟು ಬಂದಿರುವರಮ್ಮ !” ಎಂದು ಪದ್ಮಬ್ಬೆ ಮತ್ತೆ ಗೋಳಿಟ್ಟಳು.

“ಅತ್ತೆ ,ನಿಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ ಹೋಯಿತಲ್ಲ ತಾಯಿ !”
ಎಂದು ತಾನೂ ಅಬ್ಬಕಬ್ಬೆ ಅರಿಚಿದಳು.

“ಹೆಂಗಸರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರಮ್ಮ ? ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಬಿದ್ದು ಹಾಳು ಗಂಡಸರು ಹಣಾಹಣಿಯಾಡುವರು ! ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜು ಹೊಡೆಯಲು ಪುರುಷರೆಲ್ಲ ಪೈಪೋಟಿಯೆಸಗುವಾಗ ನಾನು ನೀನು ಏನು ಮಾಡಲಾದೀತು ? ಹತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ನನ್ನ ಮೈದುನ ನಾಗದೇವನಂಥವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ತಂದೇವೆ ?” ಎಂದು ಮಹಾರಾಣಿ ನಿಸ್ಸಾಹಾಯಳಾಗಿ ಗೋಳಿಟ್ಟಳು.

ನಾಗದೇವನ ದಹನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಾದವು. ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಲು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಅಣಿಯಾದರು.

“ಅಕ್ಕ ನನಗೊಂದು ವರಕೊಡಕ್ಕ” ಎಂದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ಅಂಗಲಾಚಿದಳು.

“ಗುಂಡು,ನೀನು ಅಂಗಲಾಚಬೇಕೆ ? ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅರ್ಧವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಡವೆಂದಾಗ ಹೇಳಿದೆ ಕೇಳಿದೆ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನಲ್ಲೇ !” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ನಿಡಿದಳು.

“ಈಗ ಕೇಳುವುದನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕಕ್ಕ ಇದೇ ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ಬೇಡಿಕೆ.”

“ಗುಂಡು, ನೀನು ಅಂಗಲಾಚಬೇಕೆ ?ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅರ್ಧವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬೇಡವೆಂದಾಗ ಹೇಳಿದೆ ಕೇಳಿದೆ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನಲ್ಲೇ !” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ನುಡಿದಳು.

“ಈಗ ಕೇಳುವುದನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕಕ್ಕ ಇದೇ ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ಬೇಡಿಕೆ.”

“ಏನು ಹೇಳು ಮಗು.” ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅಕ್ಕ ನಿನಗಂತು ಒಂದು ಮಗುವಿದೆ. ನಾನು ಬಂಜೆ. ನನ್ನ ಬಾಳು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಸಂಜೆ ! ನೀನು ಅಣ್ಣಿಗನಿಗಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಳಿಸಿಕೊಡು ಅಕ್ಕ” ಎಂದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆಗೆ ಕೆರಳಿತು.

“ಗುಂಡು ,ಕೊನೆಗೂ ಸವತಿಯಾದೆಯಲ್ಲ !ನನ್ನ ಪತಿದೇವನನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನೀನೇ ಹಾರಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವೆ !ನನ್ನ ಬಾಳೆಲ್ಲ ಉರಿಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ನೀನು ಹಾಯಾಗಿ ಸತಿಯಾಗಿ ಕೀರ್ತಿ

ಗಲಿಸಬೇಕು !ಸವತಿ ಎಂದಿದ್ದರೂ ಸವತಿಯೇ !ನೀನು ನನ್ನಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುವುದಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಿಸಿ ನನ್ನ ಪತೀದೇವನಿಂದ ತಾಳಿಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಈಗ ನೀನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರು. ನಾನೇ ಸತಿ ಹೋಗುವೆನು. ಅಣ್ಣಗ ನಿನಗೂ ಮಗನಲ್ಲವೇನೆ ?” ಎಂದುಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಮೂದಲಿಸಿದಳು.

ಎಕಕ್ಕೆ ಹೀಗಾಡುವೆ. ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತೆ ? ಲೋಕ ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದೋ ಹಾಗೇ ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ನಿಸ್ಸಹಾಯಲಾಗಿ ಬೆಸಗೊಂಡಳು.

“ಲೋಕ !ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯ ಲೋಕ ! ಬಾಳೆಲ್ಲ ಬರಿದಾದಾ ಲೋಕವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನನಗೇನು ? ನನ್ನ’ಅರಸನಿಲ್ಲದ ಲೋಕ ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ನರಕ ! ಹೇಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ ಕೇಳುವುದೂ ಇಲ” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಕಿರಿಚಿದಳು.

“ಅಕ್ಕ ನವಿಬ್ಬರೂ ಪೈಪೋಟಿಯೆಸಗಿ ಅಣ್ಣಗನನ್ನು ದೇಸಿಗನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ !” ಎಂದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಣ್ಣಗನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದನು. ಅತ್ತಿಮಬೆಯ ತಾಯ್ತರುಳು ಕುದಿಯಿತು. ಈಮಗು ನಿನ್ನದು. ನಾನೇ ಸಹಗಮನ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

“ಅಕ್ಕ ನಮಗಿಂತ ಹಿರಿಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೇಳೋಣ” ಎಂದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ಸಮಧಾನ ಮಾಡಿದಳು.

“ನನಂತು ಸತಿಯಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಇದೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೇನಿದ್ದರೂ ಹೇಳು” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಳು.

ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲ ಕಲೆತು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಬೇಕೆಂತಲೂ ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ಅಣ್ಣಗನಿಗಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

“ಅತ್ತಿಮಬ್ಬೆ ನೀನು ಮಗುವಿನ ತಾಯಿ. ಮಗುವಿಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಮ್ಮ, ನಿನ್ನಷ್ಟೇ ಸಂಕಟ ನನಗಿಲ್ಲವೆ / ಮಗ ಹೋದನೆಂದು ನಾನೂ ಸಾಯಬಹುದಲ್ಲ. ಮುಪ್ಪಿನ ಅತ್ತೆಮಾವಂದಿರಿಗೆ ಸೇವೆಮಾಡಿದರೆ ಸಹಗಮನದ ಪುಣ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗದೆ?” ಎಂದು ಪದ್ಮಬ್ಬೆ ಅಂಗಲಾಚಿದಳು.

“ಅತ್ತೆ, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಉಲಿದಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ನಡುಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಇನ್ನು ಮಹನಿಂದ ಏನೇನು ಕಾಣಬೇಕೋ !ನನ್ನನ್ನು ತಡೆಯಬೇಡಿ” ಎಂದು ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬಿ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಳು.

“ಅಣ್ಣಗನ ಗತಿ ಏನು ಮಡಬೇಕಮ್ಮ ? ತಾಯಾದವಳು ಮಕ್ಕಳ ಹಿತವನ್ನೂ ಬಯಸಬೇಕಲ್ಲ, ಹಣ್ಣಿನ ಕರ್ತವ್ಯ ಇಮ್ಮುಖವಾದುದು ಒಂದು ಕಡೆ ಗಂಡ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಮಕ್ಕಳು. ಎರಡನ್ನೂ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಳಬೇಕು ತಾಯಿ.”

“ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನಿದೆ ? ಸತ್ತು ಸುಣ್ಣವಾಗಿ ಬಂದಿರುವರಲ್ಲ !”

“ಅವನ ಗತಿ ಪೂರೈಸಿತು. ಇರುವ ಮಗನನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಮಗನಿಗಾಗಿ ನೀನು ಲೋಕ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ತಲೆಹೊಡಬೇಕು. ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಗುಂಡುಮುಬ್ಬಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡು ,ಹಿಂದಾಗಿ ಬಂದವಳು ಮುಂದಾಗಿ ಹೋಗುವಂತಾಯಿತು ! ಅವರುವರು ಪಡೆದುದು ಅವರಿಗೆ !” ಎಂದು ಪದ್ಮಬ್ಬೆ ಹಿತವಚನಗಳನ್ನಾಡಿದಳು.

“ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆ ಚಂಡಿ ಹಿಡಿಯಬಾರದಮ್ಮ ನಿನಗೂ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ಏನೇನು ಬೇಕೋ ಹೇಳು ನಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆನು .ನಿನ್ನೊಡನೆ ಹೆಣಗಾಡಲು ನಾವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವೆ. ಲೋಕಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಸಹಗಮನದಷ್ಟೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಾದುದು, ನಿನಗೂ ಮೊಳಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವೆ ?” ಎಂದು ಮಹಾರಾಣಿ ಮನ ಕರಗುವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು. ಬಂದವರೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳಿ ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆಯ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿದರು.

ಗುಂಡುಮುಬ್ಬೆ ಮದುವಣಗಿತ್ತಿಯಂತೆ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ತಲೆಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ಹೂವನ್ನು ಹೇರಿಕೊಂಡಳು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಭರಣವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಳು ಹಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದಳು. ಅಣ್ಣಗನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡಿದಳು. ಅತ್ತಿಮುಬ್ಬೆಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಕಂಬನಿಗರೆದಳು. ಶ್ರೀಗಂಧದ ರಾಶಿ ಧಗಧಗಿಸಿತು. ಮೂರು ಬಾರಿ ಗುಂಡುಮುಬ್ಬೆ ಬಲವಂದಳು. ಜಿನಗಂಧೋದಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂತೆ ನಗುನಗುತ್ತ ಚಿತೆಯೇರಿದಳು ! ಅಡ್ಡಂಬದ ಚಿಗುರನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುನ್ನುಗ್ಗುವಂತೆ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ತಳ್ಳಿ ಗಂಡನನ್ನು

ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದಳು ! ಕಳೆಬರವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಜ್ವಾಲೆಯ ಸುಪ್ಪತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ
ಹಾಯಾಗಿ ಒರಗಿದಳು !

ನಿನಗೆ ಮಗಂ ಜಗತ್ತಿಲಕನಿದ೯ಪನಕ್ಕ ಮಗಂ ಸಮಥ೯ನ

ಪ್ಪಿನಮಿರು ನಾಗದೇವನೊಡನಾಂ ಬೆಸಗೇಳ್ವಪೆನೆಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂ

ಡಿನಿಯುನನಪ್ಪಿ ಕೊಂಡುಚಿತಮಾಗೆ ಚಿತಾಗ್ನಿಯೊಳಣ್ಣೆ ಸತ್ತ ಸ

ಜ್ವನಿಕೆಯ ಪೆಂಪು ಸಜ್ಜನಕೆ ಬಣ್ಣೆಸೆ ಸಂದುದು ಗುಂಡುಮಬ್ಬೆಯಾ